

Arabländerna bör välkomna Gazas två miljoner palestinier

Bo Rothstein

Publicerad i Fokus 2023-10 31

Debatten om lösningar på konflikten mellan Israel och palestinerna har nu återigen tagit fart. I min förra artikel (Fokus 23/10) visade jag att vad som saknas i denna diskussion är ett jämförande perspektiv som kan förklara varför just den palestinska flyktingkatastrofen 1948 är den enda av de många flyktingkatastrofer som utspelade sig vid denna tid som inte fått någon fredlig lösning. Den jämförande analysen visar att detta kan förklaras av att palestinerna är den enda av de många flyktinggrupper från denna tid som kräver att få återvända till de landområden varifrån de flytt.

För att ta några exempel: Varken den halva miljon finländare som tvingades lämna Karelen 1944, de tre miljoner tyskar som fördrevs från Sudetenland 1945/46 eller de trehundra tusen italienare som var tvungna att lämna Istrien och Dalmatien efter 1945 har krävt att få återvända. Oviljan från de arabstater som förlorade sitt angreppskrig på den israeliska staten 1948 att integrera de palestinska flyktingarna (som de uppmanade att fly) är grunden till konflikten.

Problemet är att de propåer som läggs fram på hur denna konflikt skall kunna lösas helt saknar realism. Den nationalkonservativa regeringen i Israel tänker att de kan ge sitt land säkerhet medelst överlägsen vapenmakt. Så långt är resultatet ett komplett misslyckande eftersom man fått utkämpa krig eller krigsliknande situationer i stort sett vart femte år sedan staten bildades 1948. Historiskt sett är det dessutom synnerligen sällsynt att ett land har lyckats lösa sitt säkerhetsproblem enbart med vapenmakt. Några exempel är Frankrikes formidabla Maginotlinje som byggde under 1930-talet. Det tog Hitlers arméer sex veckor att krossa den illusionen. Den imponerande Röda Armén kunde inte förhindra upplösningen av Sovjetunionen. Världens största försvarsverk, kinesiska muren, visade sig inte heller den kunna hindra att fientliga arméer invaderade landet.

Logiken är tydlig. Om en stat med enbart vapenmakt vill säkra sin existens, kommer förr eller senare fienden att hitta någon slags väg att genom våld bryta igenom, vilket är det vi har sett

vad gäller Hamas anfall den 7 oktober. Israels ofta högt prisade underrättelsetjänst och alla de säkerhetsinstallationer man byggt visade sig vara utan värde. Israels linje att med enbart vapenmakt klara sin säkerhet vilar med all sannolikhet på en illusion. Det kommer i längden inte gå att bomba sig till säkerhet.

Det andra illusionsmakeriet står palestinierna och de som stöder dem för. Att tänka att fem miljoner palestinier skulle kunna återvända till sina (i realiteten deras anfäders) bostäder i dagens Israel är en helt bisarr idé. Slagordet "from the Jordan River to the sea, Palestine shall be free" vilar på att minst 8,5 miljoner människor skulle fördrivas från dagens Israel. Hur tänker man om den dryga miljon som emigrerat från Ryssland? Skall de skickas tillbaka till dagens svårt antisemitiska Ryssland? Hur skulle det gå till och vilket öde skulle de gå tillmötes? Och hur tänker man om de närmare två miljoner judar som själva eller vilkas anfäder tvingats fly till Israel från olika Arabländer? Kommer Egypten, Marocko, Jemen att ta emot dem med öppna armar?

Att det skulle gå att inom överskådlig tid leva i fred tillsammans i en sekulär ny statsbildning efter allt det blod som har flutit är en så pass perverst orealistisk och anti-humanitär idé att man egentligen inte kan tala om den. De som föreslår något sådant verkar i realiteten för en etnisk rensning som vi inte sett sedan andra världskriget och/eller ett nytt blodbad av nazistiska dimensioner. Det har funnits många militanta befrielseörelser (ANC, FNL, Frelimo) men ingen har kommit i närheten av det massiva bestialiska våld som Hamas nu visat sig utöva mot civila på motståndarsidan.

Slutligen har vi många västländers idé att man med hjälp av humanitärt bistånd efter att våldsamheterna har slutat skall bygga upp Gaza igen. För det första förefaller det omöjligt att skilja humanitärt bistånd från stöd till Hamasregimen. Hamas har på olika sätt lyckats "beskatta" bistånd och använt det till att bygga upp sin våldsapparat, vilket bland annat framgår av en [genomlysning](#) i Wall Street Journal den 19/10. För det andra kommer ett av humanitärt bistånd återuppbyggt Gaza att återigen domineras av Hamas och därmed är man tillbaka på ruta ett och vi kan förvänta oss ytterligare våldsamma attacker med efterföljande israeliska bombningar inom en snar framtid.

Eftersom Hamas inte tillåter fria val finns det i realiteten inget sätt att stödja människorna i Gaza som inte kommer att resultera i att Hamas besitter den politiska makten och att vi då

får se nya och förmodligen än mer svårartade våldsamheter och mänskligt lidande i denna konflikt.

Därmed finns det bara en realistisk lösning på denna konflikt. Den är att Arabländerna, som inalles har omkring 450 miljoner invånare, tar emot och integrerar merparten av de 2 miljoner araber som lever i Gaza. Såsom alla andra nutida flyktingkatastrofer har kunnat lösas utan blodsutgjutelse måste också denna hanteras genom att flyktingarna integreras i för dem nya länder. För Arabländerna skulle detta röra sig om inalles cirka en halv procent av deras totala befolkning.

Som jämförelse kan nämnas att Sverige enbart åren 2014 - 2016 tog emot flyktingar som utgjorde drygt tre procent av den egna befolkningen, dvs sex gånger fler än vad Arabländerna skulle behöva göra. Istället för vad som i realiteten blir bistånd till Hamas skulle pengarna användas för att stödja de Gazabor som etablerar sig i de Arabländer de väljer att flytta till. Israel borde stå för en del av kostnaden som en ersättning till de palestinier vars egendom man 1948 lade beslag på. För att detta skulle kunna fungera krävs naturligtvis att Arabländerna öppnar för att ta emot Gazabor. Detta skulle rimligen underlättas om de kom med en rejäl summa pengar för att ekonomiskt kunna etablera sig. De som bor i Gaza skulle då ha att välja mellan att antingen bo kvar i fattigdom i Gaza under Hamas brutala regim och eller ta möjligheten att under goda ekonomiska villkor flytta till ett annat arabiskt land. Ett val vilket borde bli tämligen enkelt.

Israel och palestinerna borde säga ja till den lösning som EU [presenterade](#) för snart tio år sedan nämligen att palestinier mot ekonomisk ersättning för vad de gått miste om avsäger sig kravet på att återvända. Det är detta krav som är grunden till det ständigt återkommande våldet och därför måste det bort.